

1 זמאי – ומה הביאור במה שאמר רבי יוחנן של'א ניתן להי'שבון/
2 היינו דאינו בתורת הישבון – שלא שייך בו השבה, מאחר שהגוי לא
3 קנאו כלל, ובכל מקום שיהיה הרי הוא של ישראל.

4 מקשה הגמרא: אי ה'בי – אם כך הוא, שהגוי נהרג משום שהוא ציער
5 את הישראל, אימא ספא – אמור את סוף דברי רבי יוחנן, ומשם
6 הדבר קשה, בא תבירו של הגוי, ונמלה מנמו לשם גזילה, הרי הוא
7 נהרג עליה. בשלמא רישא – זה מובן ברישא של דברי רבי יוחנן,
8 שנהרג משום דצעריה לישראל, אלא בספא – אבל בספא של
9 דברי רבי יוחנן, לא מובן מדוע נהרג, וכי מא' עבד – מה השני עשה,
10 הרי אינו מצער את הישראל יותר ממה שציערו הראשון.

11 נמצא שאי אפשר לבאר שכן נח שגול נהרג משום צער הישראל,
12 אלא שמע מינה – לכאורה מוכח מהדין של רבי יוחנן, כדברי אממר
13 שמישיבה פוער פוכבים קונה, ולכן בן נח נהרג אפילו בפחות משהו
14 פרוטה, ולכן גם הגוי השני נהרג, משום שכשמשך גם הוא קנאה
15 ונחשב לגנב. מסיקה הגמרא: שמע מינה – אכן יש להוכיח כן,
16 שמישיבה בגוי קונה.

17 הגמרא מביאה מעשה, ופושטת את הדין ממשנתינו (לעיל ע"א): ההוא
18 גברא דאמר ליה לחבריה – מעשה באדם שאמר לחבירו, אי
19 מביינא לה להא ארעא – אם אמכור קרקע זו, לך מביינא לה –
20 לך אמכור אותה, ועשו קנין על כך בקרקע. ולאחר מכן, אול – הלך
21 בעל הקרקע, וזכנה לאיניש אחרניא – ומכרה לאדם אחר. אמר רב
22 יוסף, קנה קנא – הראשון קנה את הקרקע, לפי שהוא עשה בה
23 קנין, לפני השני, ועתה שגילה המוכר בדעתו שרוצה למכרה, חל
24 קניינו של הראשון.

25 אביי מקשה על רב יוסף, וחולק עליו: אמר ליה אביי לרב יוסף, מדוע
26 הראשון קנה את הקרקע, והא לא פסק – והרי לא סיכמו על סכום
27 התשלום, ובאופן זה הכלל הוא שלא חל הקנין שעשו על כך, משום
28 שחושש הקונה שמא יבקש המוכר מחיר יקר. ומנא תימרא – ומנין
29 אתה אומר כלל זה, דכל היבא – שכל מקום דלא פסק לא קנה.
30 דתנן במשנתנו (לעיל ע"א), ישראל המוכר יינו לעובר פוכבים, אם
31 פסק עד שלא מרד – סיכם עמו את סכום התשלום קודם משיכה,
32 דמיו מותרין, משום שהגוי קונה את היין במשיכה, ומיד מתחייב
33 בתשלום, ורק אחר כך נוגע ביין ומנסכו, נמצא שהתשלום אינו עבור
34 יין נסך, אולם אם מרד עד שלא פסק – משמך את היין ורק אחר כך
35 סיכמו על סכום התשלום, דמיו אסורין, והיינו משום שהמשיכה לא
36 מועילה לעשות קנין קודם הפסיקה, ולאחר המשיכה כאשר הגוי
37 נוגע ביין ומנסכו, עדיין דיין ברשות הישראל, ומעתה אסור לו ליטול
38 דמיו. הרי מבואר, שאיך הקונה גומר בדעתו שהקנין חול, קודם
39 פסיקת דמים.

40 מבררת הגמרא: מאי הוי עלה – מה ההלכה למעשה באופן זה.
41 תמאה הגמרא: ומה שאלה 'מאי הוי עלה', והרי ההלכה בזה
42 בדיקא מרינן – כמו שאמרנו, שמוכח ממשנתנו כדעת אביי, שאין
43 הקנין מועיל קודם פסיקת דמים.

44 מבארת הגמרא את דבריה: אמנם במשנתנו מבואר כן, אך אין
45 להוכיח מהמשנה לכל מקום משום, דדלמא חומרא דין נסך שאני
46 – אולי משום חומרת איסור יין נסך [שהוא משום איסור עבודה זרה]
47 הדין שונה, שהחמירו חכמים לומר שלא יועיל הקנין קודם פסיקה
48 ואסרו את דמי היין, אבל בקנין הקרקע יתכן שהפסיקה אינה מעבדת
49 את הקנין, ומכיון שיש מקום לחלק כך, לפיכך מבררת הגמרא מה
50 הכרעת הדין בזה.

51 הגמרא מביאה ראייה מברייטא, לפשוט את הספק, האם בשאר
52 דברים הפסיקה מעבכת את הקנין: תא שמע – בוא ושמע ראייה
53 שקנין אינו מועיל קודם פסיקה. דאמר רב אידי בר אביו, עובדא
54 הנה בי רב חסדא – מעשה היה בבית מדרשו של רב חסדא שנשאל
55 על דין זה, אם מועיל קנין אפילו שלא פסק, ורב חסדא בי רב הונא
56 – ורב חסדא הלך לבית מדרשו של רב הונא לעיין שניהם בדבר,
57 ופשטיה – ורב הונא פשוט לו מהא (דתנן) [דתניא] – ממה ששנינו

58 בברייטא, לגבי אדם שפועליו היו מביאים פירותיו על גבי החמור, או
59 שנשאו את הפירות על כתפיהם, ורצה למכור את הפירות לחבירו,
60 אם משה הקונה את חמורו [מנהיגי החמורים] ופועליו – או פועליו
61 של המוכר, והתבואה עדיין על גבם, והקנין לתוך ביתו לקנותו,
62 בין אם פסק עד שלא מרד – שפסקו את סכום התשלום, אך עדיין
63 לא מדד את הפירות לכליו של הקונה, ובין אם מרד – הניח את
64 הפירות בכליו של הקונה עד שלא פסק – אך עדיין לא פסקו את
65 סכום התשלום, לא קנה, ולפיכך, שניהן – המוכר והקונה יכולין
66 לחזור בהן מהקנין, וטעם הדבר חלוק בין האופנים, באופן שפסק
67 ועדיין לא עשו מדידה, פשוט שלא קנה שהרי המשיכה משמך את
68 הפועלים לא מועילה, משום שאין משיכה מועילה בבני אדם אלא
69 צריך למשוך את הפירות עצמם, וכן אינה מועילה לפירות, לפי שאין
70 הפירות נחשבים מונחים ברשות הקונה שהרי הם על גבי הפועלים
71 של המוכר. ובאופן שמדד קודם פסיקה, הטעם שלא קנה הוא משום
72 שאין גמירות דעת שיועיל הקנין, שהרי חושש הקונה שמא המוכר
73 יבקש מחיר יקר יותר. אולם אם פסקו – פרק את הפירות מעל
74 החמרים והפועלים, והקנין הקונה או המוכר לתוך ביתו של
75 הקונה, אם פסק עד שלא – ועדיין לא מרד, אין שניהן יכולין לחזור
76 בהן, מכיון שלאחר הפסיקה מועיל מה שהפירות בחצר הלוקח, כדי
77 לקנותם, ואין עיכוב במה שלא מדד והפירות עדיין בכלים של
78 המוכר, אך אם מרד – העביר את הפירות מהכלים של המוכר לכלים
79 של הקונה, עד שלא פסק – ועדיין לא סיכמו את סכום התשלום, לא
80 חל הקנין ושניהן יכולין לחזור בהן, משום שקודם פסיקה לא יכול
81 לחול שום קנין. והוא הדין במעשה הנוכח, אף שעשו קנין על הקרקע,
82 כיון שלא פסקו דמים לא מועיל הקנין, וכדברי אביי.

83 הגמרא מביאה מעשה נוסף, כעין המעשה הקודם: ההוא גברא
84 דאמר ליה לחבריה – מעשה באדם שאמר לחבירו, אי מביינא לה
85 להא ארעא – אם אמכור קרקע זו, מביינא לך – אמכור אותה לך
86 במאה זוזי, ועשה עמו קנין על כך. ולאחר מכן, אול – הלך בעל
87 הקרקע וזכנה לאיניש אחרניא – ומכרה לאדם אחר במאה ועשרין
88 זוזי. אמר רב פהינא, קנה קנא – הראשון קנה את הקרקע ולא השני,
89 משום שפסק עמו את סכום המקח, וגם עשו קנין על כך, וקנין אחרי
90 הפסיקה מועיל.

91 מתקיף לה – הקשה על כך רב יעקב מנהר פקוד, מדוע קנה
92 הראשון, והרי האי – אדם זה (המוכר) זוזי אנסוהו – הכסף שהוסיף
93 השני על מחיר הקרקע, הוא שאנס אותו למכור את הקרקע, ולעולם
94 בלא זה לא היה בדעתו למכור, וכל מה שאמר לראשון שימכור לו,
95 כוונתו היתה אם ימכור מרצונו בשויה, אבל כאן כביכול אינו מוכר
96 מרצונו אלא אנוס הוא למכור, ועל אופן זה לא חל קניינו של
97 הראשון. מסיקה הגמרא: והלכתא – וההלכה היא כרב יעקב מנהר
98 פקוד, שקנה השני.

99 הגמרא מביאה דינים נוספים בענין ההתחייבות לגבי סכום המקח:
100 אמר ליה המוכר לקונה, אמכור לך את הקרקע 'בדשימי בתלתא'
101 – כפי איך שישומו את שויה שלושה אנשים (ועשו על כך קנין). אין
102 צריך שכל השלושה יסיכמו לשומה, אלא אפילו תרי מנו תלתא –
103 אפילו אם רק שני דינים מתוך שלושה יסיכמו על ערך הקרקע,
104 הולכים לפי שומתם. והטעם לדין זה, הוא משום שכאשר אדם מוכיר
105 'שומה' ומכיר 'שלושה', מסתבר שכוונתו לשומת בית דין, ובריינים
106 לעולם ההכרעה היא על פי הרוב, ולא צריך שלושתם יסיכמו
107 לאותו דבר.

108 אבל אם אמר המוכר לקונה, אמכור לך את הקרקע 'בדאמרי
109 בתלתא' – כפי איך שיאמרו שלושה אנשים, בזה לא חל הקנין עד
110 דאמרי בתלתא – עד שיסיכמו שלשתם כמה שויה. לפי שבלשון זו
111 לא משמע שהתכוון שיאמרו בתורת דיינים ושהולכים בהם אחרי
112 הרוב, אלא לאמירת שלשתם בדווקא התכוון, ולכן רק אם יגידו
113 שלשתם את אותה שומה ימכור כשומתם.

114 וכן אם אמר המוכר לקונה אמכור לך את הקרקע 'בדשימי'

38 בו יין נסך, נאסר על ידי החיבור של קילוח היין [ניצוק]. ותחילה מביאה
 39 דינים אחרים שנשנו בענין זה **תנן קתם** – שנינו במשנה בטהרות (פ"ה)
 40 מיט' **הניצוק** – קילוח מים הבא מלמעלה למטה, ו**הקטפסרם** – מים
 41 הבאים דרך מדרון ממקום גבוה למקום נמוך, ו**ומשקה טופת** –
 42 לחלוחית משקה, **אינו נחשב חיבור**, לא לענין **טומאה**, דהיינו שאם
 43 יוצק משקה טהור, וטמא נוגע בתחתית הקילוח, או שופך ממנו על
 44 מדרון וטמא נוגע במשקה שבתחתית המדרון, או שהמשקה הטהור
 45 נוגע במשקה טופח וטמא נוגע בו, אינו נחשב חיבור והמשקה הטהור
 46 לא נטמא, וכן לא נחשב חיבור לענין **טהרה**, כגון שיש בקרקע גומת
 47 מים שאין בה ארבעים סאה, שאינה כשרה לטבילה, ומחוברת על ידי
 48 ניצוק או קטפרס או משקה טופח למקוה כשר, אין זה נחשב לחיבור,
 49 והטובל בגומה זו לא עלתה לו טבילה. אולם **האשבורן** – קרקע
 50 מלוחה שנבקעה ונתאספו שם מים, הרי זה חיבור ל**טומאה** ול**טהרה**,
 51 שאם נטמאו מים שבצד אחד הטומאה עוברת לצד השני, וכן אם מים
 52 מחוברים על ידו למקוה, הוכשרו לטבול בהם.
 53 הגמרא דנה האם האופנים הללו הם חיבור לענין נסך: **אמר רב**
 54 **הונא, ניצוק, וקטפסרם, ומשקה טופת**, הרי הם חיבור לענין יין נסך,
 55 שאם יין כשר מחובר על ידי אחד מאופנים אלו ליין נסך, נאסר היין
 56 שבכלי העליון מחמת החיבור.
 57 **אמר ליה רב נחמן לרב הונא, מנא לך הא** – מהיכן למדת דין זה
 58 שניצוק וקטפרס ומשקה טופח הם חיבור לענין יין נסך. **אלימא** – אם
 59 תאמר שדין זה למדת **מדרתנן** במשנה שהובאה לעיל, **הניצוק,**
 60 **והקטפסרם ומשקה טופת, אינו חיבור לא לטומאה ולא לטהרה,**
 61 ודייקת שדווקא ל**טומאה** ול**טהרה** הוא ולא הני חיבור, הא – אבל
 62 לענין יין נסך הני חיבור. ואם אכן ממשנה זו למדת את דבריך, אם
 63 כן, **אימא ספא** – אמור ולמד את הסיפא של המשנה, שמשם מוכח
 64 שלא ניתן לדייק כך, ששנינו (סו) **האשבורן, חיבור לטומאה**
 65 **ולטהרה**, ויש לדייק, שדווקא ל**טומאה** ול**טהרה** הוא הני חיבור,
 66 הא – אך לענין יין נסך לא הני חיבור. וזה הרי לא יתכן לומר, שהרי
 67 החיבור של אשבורן הוא יותר חיבור מניצוק וקטפרס, ואיך יתכן
 68 שלענין יין נסך ניצוק וקטפרס הם חיבור ואשבורן לא יהיה חבור.
 69 **אלא** על כרחך **מחא** – ממשנה זו, **ליבא למשמע מינה** – אין לדייק
 70 כלל לענין יין נסך, וקשה מנין רב הונא למד את דינו.
 71 מביאה הגמרא מקור לדברי רב הונא, ממשנתנו: **תנן** – שנינו
 72 במשנתנו, **נטל ישראל מוכר היין את המשפך וקדר** – שפך על ידו
 73 יין מכלי מידתו, לתוך **צלוחיתו של העובר בוכבים, וקדר המוכר**
 74 **וקדר עם אותו המשפך לתוך צלוחיתו של ישראל**

1 **בארבעה** – כפי איך שישומו את שויה ארבעה אנשים, לא חל הקנן
 2 **עד האמר בארבעה** – עד שיאמרו ארבעה אנשים את שויה, ואף
 3 שהזכיר 'שומה' שהיא לשון האמורה אצל דיינים [שהולכים בדם
 4 אחר הרוב], אך מכיון שהזכיר ארבעה, הוכיח שרוצה להרבות
 5 בדיעות, ובודאי התכוון שכל ארבעתם יהיו שוים בדעה אחת. ו**כל**
 6 **שבו, היבא האמר ליה 'בדאמרי בארבעה'**, דהיינו שלא הזכיר
 7 'שומה' אלא אמר 'כדאמרי' שבאופן זה בודאי כוונתו עד שישכימו
 8 ארבעה אנשים על שויה.
 9 דין נוסף **אמר ליה המוכר לקונה אמכור לך את הקרקע 'בדשיימי**
 10 **בתלתא** – כפי איך שישומו את שויה שלושה אנשים, ועשו על כך
 11 קנין, ו**אתו תלתא ושמייה** – ואכן באו שלושה אנשים ושמו אותה,
 12 **ואמר ליה אדף** – אמר הקונה למוכר שאינו סומך על שומתם אלא
 13 **ליתו תלתא אהריני** – שיבאו שלושה אנשים אחרים, **דקים להו**
 14 **טפי** – שהם בקיאים יותר בשומת קרקעות, ונקיים את המכירה על
 15 פייהם. **אמר רב ספא, דינא הוא דמעבב** – הדין הוא שיכול הקונה
 16 לעבב, ולהביא שלושה בקיאים אחרים שיעריכו את הקרקע
 17 **מתקיף לה** – הקשה על כך **רב הונא פריה דרב יהושע, מנא דהני**
 18 **קים להו טפי** – מי אומר לנו שאלו האחרים בקיאים יותר
 19 מהראשונים, **דלמא הני קים להו טפי** – אולי הראשונים בקיאים
 20 יותר מהם. וכיון שאין לנו לדעת מי בקי ממי, על כן אין לקבל את
 21 טענתו, ויש לקיים את המקח על פי מה שהעריכו הראשונים.
 22 מסיקה הגמרא: **והלכתא** – וההלכה בזה, **כרב הונא פריה דרב**
 23 **יהושע**, שאין הקונה רשאי לערער על שומתם של הראשונים.
 24 משנה משנתנו מביאה דינים נוספים לגבי המוכר יין לגוי: ישראל
 25 המוכר יין לגוי ולאחר מכן לישראל, ו**נטל המוכר את**
 26 **המשפך, וקדר** – שפך את היין מתוך כלי המדידה שלו, לתוך
 27 **צלוחיתו** [צנצנת] של העובר ב**בוכבים**, ולאחר מכן קדר וקדר לתוך
 28 **צלוחיתו של ישראל. אם יש בו במשפך עבבת יין** – מקום בשפת
 29 הכלי שמתעכבות שם טיפות יין, היין שבצלוחית ישראל **אסור**, לפי
 30 שהיין שבמשפך נאסר בשעת המזיגה לכלי של הגוי, והטיפות
 31 שהתעכבו שם, יכנסו עתה לצלוחיתו של הישראל ויאסרו את כולו.
 32 דין נוסף: גוי **המקרה** – השופך יין **מכלי אל כלי, את שעירה ממנו**
 33 – היין שנותר בכלי שממנו הוא שפך, **מוותר, ואת שעירה לתובו** –
 34 היין הנמוג לתוך הכלי השני, **אסור בהנאה**. לפי שגזרו חכמים לאסור
 35 יין שנמוג מכווח של גוי, וגזרו רק על מה שיצא מהכלי, אבל על מה
 36 שנשאר בתוך הכלי לא גזרו.
 37 גמרא הגמרא דנה אם יין הנשפך מכלי של ישראל לכלי של גוי שיש

58 **בַּח** דְּעוֹבֵד בּוֹקְבִים מְדַרְבְּנֵן הוּא דְאִסֵּיר - כל מה שיין המתנענע
59 מכח הגוי נאסר, הוא רק גזירה מדרבנן, ורק בַּהֲהוּא דְנִפְסָק לְבְרָא -
60 ביין שיוצא מחוץ לכלי, וְזָרוּ בֵּיהּ רַבְּנֵן שִׂיאִסֵּר, אֲךָ הֵהוּא דְלִנְיָא -
61 אותו היין שנשאר בתוך הכלי, לֹא וְזָרוּ בֵּיהּ רַבְּנֵן שִׂיאִסֵּר.
62 הגמרא מביאה את אזהרת רב חסדא למוכרי היין, וממנה למדים
63 שסבר ניצוק חיבור: אֲמַר לְהוּ רַב חֲסִידָא לְהִנְהוּ כְּפִיתָא - למוכרי
64 היין, כִּי בְּיִלְתִּיתוּ חֲמֵרָא - כשתמדרו יין למכור לְעוֹבְדֵי בּוֹקְבִים,
65 קְטִיפֵי קְטוּפֵי - תקטעו את הקילוח. וטעמו של רב חסדא, הוא משום
66 שסבר שניצוק חיבור, ואם לא יעשו כן, יאסר כל היין שבכלי המדידה
67 מחמת היין שבכלי של הגוי. אִי נָמִי - או גם אפשר, שתעשו באופן
68 אחר שלא יהיה כלל ניצוק, דְנִפְסָקֵי נְפִישֵׁי - שלא תערו בדרך שפיכה,
69 אלא תעמדו מרחוק ותורקו את היין אל הכלי של הגוי, וכך לא יהיה
70 חיבור של ניצוק.
71 הגמרא מביאה את אזהרת רבא לפועלים השופכים את היין לכלים:
72 אֲמַר לְהוּ רַבָּא לְהִנְהוּ שְׂפּוֹכָאֵי - לאותם פועלים ישראלים הרגילים
73 לשפוך יין מכלי לכלי, כִּי שְׂפָכִיתוּ חֲמֵרָא - כאשר אתם שופכים את
74 היין, היזהרו שלא לִיקְרַב - שלא יתקרב עוֹבֵד בּוֹקְבִים לְפִינֵי
75 בְּהַדְרִיכוֹ - לעזור לכם בשפיכה, דְלִמָּא מְשַׁתְּלִיתוּ - שמא תשכחו
76 וְשִׁדְרִיתוּ לֵיהּ עֲלִיָּה - ותעזבו את הכלי בידי הגוי, וְקִאֲתִי מִכְחוֹ -
77 והיין יגיע מכחו לכלי השני, וְאִסֵּיר - ובכך יאסר היין שבכלי
78 התחתון.
79 הגמרא מביאה מעשה שבא לפני רבא, ומביאה ראייה מכך לדין
80 ניצוק ביין נסך: הֵהוּא גְבַרָא דְאִסִּיק חֲמֵרָא - מעשה באדם שהעלה
81 (העביר) יין מחבית לחבית, בְּגִישָׁתָא וְבַת גִּישָׁתָא - בשני קנים
82 המחוברים, ומכניס קנה אחד אל החבית המלאה, ומוציא בקנה השני
83 להעלות יין אל תוך הקנה, ולאחר שמתמלא הקנה יין, מסלק פיו,
84 והיין ממשיך לקלח מאליו, ומניחים כלי תחת הקילוח ובאופן שהיין
85 שנאסף בכלי השני אינו נוגע בקנה המקלח. אֲתָא - בא עוֹבֵד
86 בּוֹקְבִים, אָנַח יְדִיה אֲגִישָׁתָא - הניח את ידו בפי הקנה המקלח.
87 אֲסִרְהִי רַבָּא לְכּוֹלִיָּה חֲמֵרָא - פסק רבא שכל היין אסור בהנאה, בין
88 היין שבכלי השני, ובין היין שבכלי הראשון. מוכיחה הגמרא ממעשה
89 זה שניצוק חיבור: אֲמַר לֵיהּ רַב פֶּסָא לְרַבָּא, וְאֲמַרִי לָהּ - ויש
90 אומרים שרַב אֲדָא פִד מִתְנָה אמר לְרַבָּא, וְאֲמַרִי לָהּ - ויש אומרים
91 שְׂרַבִּינָא אמר לְרַבָּא, בְּמָאֵי - מחמת מה נאסר היין שבכלי הראשון,
92 האם בְּנִצּוֹק, שהרי הגוי נגע בראש המקלח והיין שם היה מחובר על
93 ידי הקילוח שבתוך הגישתא אל היין שבכלי הראשון. וְשִׁמְעַת מִיָּנָה
94 - יהיה מוכח מכאן שניצוק חיבור.
95 דוחה הגמרא: שְׂאֲנֵי הָתָם - שונה הדין של גישתא מכל ניצוק, משום
96 דְכוּלֵי חֲמֵרָא - כל היין שבכלי הראשון אֲגִישָׁתָא וְבַת גִּישָׁתָא גְרִיר
97 - נגרר ועולה מאליו אל הגישתא וּבַת גִּישָׁתָא, ועל כן אנו דנים את
98 הגישתא כחלק מהחבית, שהכל כחבית אחת ארוכה, ונמצא שהגוי
99 נגע ממש ביין שבחבית, ולא מחמת ניצוק נאסר.
100 הגמרא מביאה דין נוסף האמור בכלי שיש בו קנה שמוציאים דרכו
101 את היין: אֲמַר מַר זוטְרָא בְרִיה דְרַב נְחֵמָן, קְנִישְׁקִנֵּן - כלי שיוצאים
102 מצדדיו כמה קנים, הנמשכים ועולים בגובה הכלי, וכשנותנים יין
103 בכלי מתמלאים אף קנים אלו ביין, ויכולים כמה בני אדם לשתות
104 ביחד מהיין, על ידי מציצה דרך הקנים, שְׂרִי - מותר לישראל לשתות
105 בו ביהוד עם גוי, משום שבזמן המציצה אין היין שבפי הגוי יורד
106 בחזרה לכלי. וְהֵי מִיָּלִי - ודין זה לא נאמר אלא באופן דְקָרִים פֶּסַק
107 יִשְׂרָאֵל - השישראל הקדים ופסק לשתות קודם שפסק הגוי לשתות,
108 אֲבָל אם קָרַם פֶּסַק הַעוֹבֵד בּוֹקְבִים לשתות קודם הישראל, לֹא
109 נאמר דין זה, מפני שכאשר הגוי מפסיק לשתות, מיד חוזר לכלי יין
110 שנגע בפיו, ואוסר את היין שבכלי.
111 הגמרא מביאה מעשה מענין זה: רַבָּה פִר רַב הוֹנָא, אִיקְלַע לְבֵי רִישׁ
112 גְלוּתָא - הזדמן לביתו של ראש הגולה, שְׂרָא לְהוּ לְמִשְׁתָּא - והתיר
113 לבני ביתו של ראש הגלות, לשתות בְּקִנִּישְׁקִנֵּי, ולא חשש לאיסור
114 יין נסך.

1 **אִם יֵשׁ בּוֹ** - במשפך עֲבָבֶת יֵין - מקום שמתעכבת שם טיפת יין, היין
2 שבצלוחית הישראל אִסֵּר. ולכאורה, הֵא עֲבָבֶת יֵין בְּמָאֵי קָא
3 מְתַסְרָא - הטיפה עצמה שהתעכבה במשפך מחמת מה נאסרה והרי
4 לא נגעה ביין נסך שבצלוחית הגוי, לֹא בְּנִצּוֹק - האם לא מחמת
5 שהיתה מזוהרת על ידי הקילוח ליין שבצלוחית של הגוי, ואם כן,
6 שְׁמַע מִיָּנָה - מוכח מכאן שניצוק הוא חיבור לענין יין נסך.
7 דוחה הגמרא: אין הכרח לומר שהיין שבמשפך נאסר בניצוק, שכן
8 אפשר לומר שמדובר בדתני רַבִּי חֲטִיָּא - כמו ששנה רבי חייה
9 (בברייתא שלון) משנה זו, שהוסיף בה שמדובר באופן שְׂפָכִיתוּ
10 צְלוּחִיתוּ - שהצלוחית של הגוי התמלאה, עד כדי שנגע היין
11 שבתוכה, בתוך המשפך, נמצא שהטיפה שבעכבת יין, אסורה לא רק
12 משום ניצוק אלא משום שנגעה ממש ביין נסך, ולפי זה אין ממשותנינו
13 ראייה לענין ניצוק.
14 שואלת הגמרא: אֲבָל לֹא פְתַחְתוּ צְלוּחִיתוּ מָאֵי, כלומר, לדברי רבי
15 חייה שהעמיד בפחתו צלוחיתו מה יהיה הדין באופן שהיין לא עלה
16 בצלוחית, ונגיעתו ביין שבמשפך היתה רק על ידי ניצוק, האמנם לֹא
17 נאסר היין שבמשפך, אם כן, מעתה תְּפָשׁוּט - תוכיח, דְנִצּוֹק אֵינוֹ
18 חִיבּוּר, ויהיה קשה על רב הונא שאמר שניצוק הוא חיבור ביין נסך.
19 מיישבת הגמרא: לֹא - באמת אין הכרח לדייק מכאן לדין ניצוק ביין
20 נסך, אלא רק פְתַחְתוּ צְלוּחִיתוּ תְּפָשׁוּט לָךְ דְאִסֵּר, ונבאר, שרבי
21 חייה בא לחפש, שפחתו צלוחיתו הוא יותר חמור מניצוק, ואין פסק
22 שהוא אסור, אבל דין נִצּוֹק ביין נסך, עדיין תִּיבְעֵי - תשאר בו בספק,
23 האם רבי חייה סבר שהוא מותר ולכן לא העמיד באופן זה, או
24 שהסתפק בזה, ולכן לא רצה להעמיד באופן זה.
25 מביאה הגמרא ראייה נוספת ממשותנינו: תָּא שְׁמַע, שנינו במשנה
26 (לעיל ע"א), הַמְעַרָה - ישראל השופך יין מְכֻלֵי שְׁלוֹ, לְכֻלֵי שֵׁישׁ בּוֹ יֵין
27 נסך, אֵת - היין שנשאר בכלי שְׁמַעַרָה מְכֻנֵּן, מוֹתֵר. מדייקת הגמרא:
28 שרק מה שנשאר בכלי שלו מותר, הֵא דְבִינֵי בִינֵי - היין שבקילוח
29 שבין שני הכלים, אִסֵּר. ואם כן, שְׁמַע מִיָּנָה נִצּוֹק חִיבּוּר.
30 מקשה הגמרא: אִי נִצּוֹק חִיבּוּר, אֲפִילוּ הֵיךְ הִנְיָה דְמָנָא - שבתוך
31 הכלי של הישראל נָמִי לִיתְסֵר - גם צריך להאסר, שהרי הקילוח
32 נוגע בכל היין שבתוך הכלי שממנו שופך. מתרצת הגמרא: הֵא לֹא
33 קְשִׁיָּא - זו אינה קושיא, משום שיש לומר דְקָא מְקַמִּיָּה קְטוּפֵי -
34 שקוטע את הקילוח, על ידי ששופך מעט מעט, באופן שלא יחבר
35 הקילוח בין היין נסך לבין הכלי שלו. ממשכה הגמרא ואומרת: שאף
36 שמדובר שמקטף קטופי, מְכֻל מְקוּם יֵשׁ לְהוֹכִיחַ שְׁנִצּוֹק חִיבּוּר, שהרי
37 כאמור, מדוייק במשנה שהיין דביני ובנין (שבין שני הכלים) נאסר,
38 ועל כרחך שהוא משום שהוא מחובר בניצוק ליין נסך.
39 דוחה הגמרא את הראיה: וְלִמְעַמִּיָּךְ - ולשיטתך, שדייקת שרק מה
40 שבתוך החבית מותר אבל מה שבין הכלים אסור, אם כן אִימָא
41 סִפָּא, את שעירה לתוכו אסור, ויש לדייק אֵת - היין שְׁעִירָה לְתוֹכוֹ
42 - לתוך הכלי השני הוּא דְאִסֵּיר, הֵא דְבִינֵי בִינֵי שְׂרִי - מוכח
43 נוכיח שניצוק אינו חיבור. מסיקה הגמרא: אֲלָא מְכִיחַן שִׁנְמַצָּא שֵׁישׁ
44 סתירה מהרישא לסיפא בדיוק זה, על כרחך שְׁמָהָא - ממשנה זו,
45 לִיבָא לְמִשְׁמַע מִיָּנָה - אין לדייק מה דין היין שביני ובנין.
46 הגמרא מביאה ראייה מברייתא לדין ניצוק ביין נסך: תָּא שְׁמַע, שנינו
47 בברייתא, הַמְעַרָה יֵין מְחִבִּית לְבוֹר שֵׁישׁ בּוֹ יֵין נסך, הַקִּילּוּחַ הַיּוֹרֵד
48 מִשְׁפַּת הַחִבִּית וְלִמְטָא, אִסֵּר. והיינו, משום שהוא מחובר ליין נסך
49 שבבור, ומוכח שניצוק חיבור.
50 דוחה הגמרא: תְּרַנְמָה (העמיד וביאר) רַב שִׁשַׁת את הברייתא, שלא
51 מדובר בישראל המערה, אלא מדובר בְּעוֹבֵד בּוֹקְבִים הַמְעַרָה,
52 ונאסר הקילוח לא משום ניצוק, אלא משום דְאֲתִי מִכְחוֹ - שהקילוח
53 בא מכוחו של הגוי, וגורו חמיהם לאסור יין שניצוק מכח הגוי. מקשה
54 הגמרא: אִי - אם מדובר בעוֹבֵד בּוֹקְבִים הַמְעַרָה, אם כן אֲפִילוּ גֵזָא
55 דְחִבִּיתָא - גם מה שבתוך החבית נָמִי מְתַסֵּר - גם צריך להיאסר,
56 שהרי הגוי מסיט ומנענע את החבית בשעת השפיכה, ומדוע שנינו
57 בברייתא שרק הקילוח היורד משפת החבית נאסר. מתרצת הגמרא: